

ли тогазъ какъ са утѣшавамъ? Като примысли че нашето на тѣзъ земя прѣсѣтствіе не е освѣтъ началото на живота, че едно количество години прославены ме са брой никакъ въ беспрѣдѣлното разстояніе на вѣчността, че нѣма свобода съвършенна прѣди да са строятъ оковытъ на прѣстѣта, които вържатъ душата, прѣди узницата на врѣмето, освободена, да наследува безбройната вѣчност на врѣмето.

Но пакъ, Салустіе, нѣкакво си Еллипско чувство са смѣся съ вѣрата ми. Не приемамъ ревността на онѣзи които мислятъ че е прѣстѣпленіе всяка друга религія, и че яновѣрците ще да подпаднатъ подъ гитѣва на Вишняго. Не настрѣхвамъ за вѣрата имъ, нито дързаѣ да прокъляж. А за туй ми списождене Християните ма подозрѣватъ, но не ми е мъчно за това, тѣ може да мислятъ че азъ като тѣрпѣж заблуденіето на сганѣта можъ по лесно да защищавамъ братіята си отъ гоненіята и закона и да запрѣдварямъ слѣдствіята на ревността имъ. Ако кротостта е първородна отроковица на любовта къмъ ближняго, азъ мисля че тя еще служи за благополучіето му.

Ето, Салустіе, живота ми, ето мнѣніята ми, така азъ очаквамъ безъ страхъ смъртта, но не като веселящъ ся и чловѣколюбивъ ученикъ на Епикура, ты трѣба да дойдешъ въ Атина, трѣба да видишь какво е благополучіето ни о надеждитѣ ни каквы сж. И тогазъ раскошността на императорскытъ вечерни, выковетѣ на натѣпканыя съ множество циркъ, тържището многомѣлното, театрътъ блескавыя, великолѣпното на градинытъ, и Римскытъ бани сладострастнытъ нѣма да са вилятъ вече на духа ти като най главнытъ привлекателности на живѣніето, нито щещъ праведно да okayвашъ иначе пѣкакъ живѣющаго ти пріятеля Главка Атиневина. Здравстуй!»

* * *

Седемнадесетъ вече столѣтія са прѣминаха до когато Помпей са яви, и исподъ дълбочнытъ на земята (1), дыхающа еще цвѣта на нѣкогашнето си сществованіе, еще не ѣбутнжтъ, носяща прѣсаы еще стѣнытъ си, както сж были прѣди единъ день нашарены, постелкытъ ѣ по земята еще не истрыты, и стѣлповетѣ на тържището и еще не искарани, като да гы е оставила така прѣди единъ день ржката на художника. И ето трипожника на жертвытъ лежащъ прѣдъ гората на градинытъ ѣ, ето спаржитѣ на банитѣ ѣ, и домашнитѣ ракличкы, входѣтъ дѣто са давали входнытъ билеты за театра, постелкытъ на станытъ и свѣтилиницитѣ, остаткытъ отъ вечерята въ трапезаріята еще си

(1) Разорена е на 79 а раскопана е пръвъ пѣть на 1750.